

Els resultats de l'esquerra nacional són agredolços

Les eleccions municipals i europees han estat a Catalunya un primer test per a les autonòmiques que es faran a la tardor i han aclarit el mapa polític després de les escissions d'ERC i IC. Els resultats són analitzats en les següents planes pel sociòleg Salvador Cardús, pels periodistes Pere Martí i Salvador Cot i pel catedràtic de ciència política Ferran Requejo.

Plors i rialles

SALVADOR CARDÚS

Els resultats de les darreres eleccions presenten cares prou contrastades per anar de la desesperació fins a trobar consol, per passar del plor a la rialla, segons les proximitats i distàncies geogràfiques i afectives territorials de cadascú. Per exemple, si us deliu davant el *desmoronamiento* de la unitat d'Espanya —per dir-ho com ho diuen ells des de les seves ràdios i premsa nacionalistes—, els avenços fantàstics a les municipals dels nacionalisme d'esquerres gallec del BNG (podrien governar a Vigo, Pontevedra i El Ferrol) i els progressos destacats d'EH al País Basc, i fins i tot l'èxit rotund d'Esquerra Republicana a Catalunya i del Pacte Progressista a Eivissa i Formentera, us faran feliços.

En canvi, si allò que us deixa veure el vostre mirador personal es diu Països Catalans, les municipals i les "autonòmiques" no han estat pas les d'un avenç significatiu de les forces d'estricta obediència nacional... Ben a l'inrevés, a més de la patacada de CiU, i a part l'avenç d'ERC, ni el Bloc Nacionalista Valencià ni el PSM no aconseguen de fer l'estirada electoral que correspondria a la seva representativitat social.

Aquestes eleccions, a més, des d'un punt de vista nacional complet, ens han tornat a partir el cor i el cap. Vivim una situació de divisió política tan gran que cada pas que fem uns i altres van en direccions oposades. Mentre a Catalunya i a les Illes Balears el PP retrocedeix, al País Valencià aconseguix o reforça majories absolutes. Mentre a Catalunya sembla que l'esquerra nacional ha començat a trobar el seu bon camí, a les Illes Balears —a l'excepció del Pacte Progressista d'Eivissa i Formentera— el

PSM no sembla que reculli els fruits de la seva incorporació positiva a la gestió política...

Unes primeres conclusions, encara que precipitades, crec que porten a una doble reflexió. En primer lloc, convé que la mirada global als Països Catalans no ens faci confondre el sentit divers que tenen les mateixes sigles a cada territori. Analitzar els resultats valencians amb el referent de Catalunya, portaria a la desesperació, de la mateixa manera que l'anàlisi dels resultats principatins solen produir un miratge equívoc quan es fa amb ulls valencians o balears.

La segona consideració és que una perspectiva global hauria de permetre de veure què fan bé els qui milloren posicions i què fan malament els qui reculen o no avancen. Vull dir que, sense simplificar les considerables diferències de cada espai polític, el PSM o el BNV potser haurien de trobar el marc per a un debat comú amb el BNG, EH, Pacte Progressista i ERC. Malauradament, les conveniències electorals no els fan trobar mai en les mateixes coalicions i pactes. Però, si volen secretament i sense declaracions, convindria que l'esquerra nacional es reunís.

ARXIU / EFE

El candidat de CiU a Barcelona, Joaquim Molins, reconeix la seva derrota durant la nit de les eleccions. En segon terme, Pere Esteve, Jordi Pujol i Josep A. Duran i Lleida.